

El sexe en l'espill

En aquest temps ja havia començat a envoltar-me l'àmbit de l'església; eren dies clars de primavera en què jo també explorava els calaixos de la còmoda on ma mare guardava la roba íntima que no estava lluny dels cofrets de les joies i dels flascons de perfum; aquelles lligacames amb acabats de randa, els sostenidors blancs, les calces obscures de cristall amb costura guardades en caixes planes de cartó, la mantellina d'anar a missa que apareixia traspassada per una agulla de plata, els delicats estoigs de vellut on hi havia medalles d'or, camafeus o agulles de pit i les bragues plegades formant un estrat de setí negre i malva, tot un món que olia amb extremada dolçor a pols de talc i lavanda sota la mirada de la Mare de Déu del Carme tancada en una gran vitrina.

Aleshores l'església del poble tenia l'austeritat que li havien conferit les flames. La revolució havia deixat les seues parets pedrades sense sants ni altars i en desaparèixer aquell fullatge d'escaiola daurada el recinte havia adquirit una espiritualitat emblanquinada amb un aire de protestantisme hortolà, però lentament unes altres imatges tornaven als pedestals, i els panys sagrats començaven a cobrir de nou aquell espai quan jo em vaig adonar que hi havia un Déu en les esferes que havia triat per a dormir la capella del sagrari, antiga sala de billars, ara il·luminada una altra volta amb una llàgrima que surava en un got d'oli.

El silenci d'aquest angle profund de l'església era el mateix que regnava en l'habitació dels meus pares. Una por semblant m'acovardia. Aquell llit tenia un aspecte de cadafal rematat de metalls, però allí mai havia vist mon pare gitat com tampoc en la capella del sagrari havia vist Déu, sinó només el terror que ja m'havien inoculat. I aquesta sensació prompte es va anar omplint d'una olor a humitat de cera i de diverses capes d'encens, de la visió dels canelobres i dels panys erts que tapaven l'altar. Així mateix en l'habitació dels meus pares la imatge de la Mare de Déu del Carme no podia separar-se de l'aroma de lavanda i de la figura d'aquell llit tan gran com un retaule sota un cobertor dels cantons del qual penjaven quatre borles.

En els distints calaixos de la còmoda també hi havia altres peces de roba, les camises blanques de mon pare, els pantalons que es posava els dies de festa, els calcetins obscurs, la brusa negra amb plecs, vestits de ma mare, camises de dormir amb puntes de ganxet, rebeques d'angorina i alguns llaços de seda que a partir d'aleshores jo començava a unir al batec obscur de la carn i quan els diumenges veia els meus pares anar a missa engalanats amb aquelles peces que jo havia explorat, un món morbós va començar a crear-se en la meua ment i dins d'aquella obscuritat el sexe se'm va anar revelant a través del joc d'un espill amb què em va iniciar el meu amic Camilo una vesprada de primavera, però pasqua florida. Ell portava ja un ull de vidre.

Aquelles adolescents saltaven a la corda i encara que hi havia

moltes flors al voltant d'elles, cantaven una tonada trista que es referia a un presoner que des de la cel·la sentia una calàndria i plorava. Les xiquetes jugaven en un caminal entre tarongers davant de la caseta anomenada de la Valenciana i des d'allí se sentia en el silenci la banda de música del poble que tocava una marxa en la processó. Camilo Sarasa ja s'havia deixat un ull autèntic en la muntanya a causa d'una bomba i ara en llúia un de fals enmig d'una cicatriu trenada que li partia el rostre. Em va tancar l'ullet que li quedava viu i després em va dir:

—¿Vols veure-li el cul a Maria?

—Sí.

—De mi has après a robar coure dels balnearis i t'he descobert el secret dels pistons de les bombes i t'he ensenyat a caçar pardals amb visquet i a l'enfilat. ¿Hi estàs d'acord, Manuel?

—Sí.

—Doncs ara prepara't perquè vas a saber la cosa més important de totes. Primer mira-li bé el cul a Maria.

Camilo, amb molt de mestratge i sense que ningú del grup se n'adonara, va col·locar un tros d'espill en terra, darrere de la xiqueta que menava la corda, i aleshores en veu baixa em va indicar que mirara l'espill des d'un angle determinat. Dins s'hi reflectien les cuixes de Pepita i allí baix en terra també apareixien il·luminades les seues bragues amb uns misteriosos plecs de carn que un incipient bolic de pelussa enfosquia. Murmurant em va dir Camilo a l'orella:

—Per ací ixen els xiquets al món.

Per pasqua florida, enmig de l'explosió dels tarongers, Camilo em va contar el secret de la vida mentre els dos anàvem cap al poble des de la caseta de la Valenciana i una marxa lenta de la banda de música venia per damunt de les teulades i hi havia bandades de coloms amb les ales pintades de roig i groc en el cel d'aquella vesprada de primavera. Quan vam arribar a la plaça estava entrant la processó a l'església i jo acabava de conèixer el gran misteri, les bengales fregien pólvora i sofre de tots els colors i les dones vestides de festa i perfumades formaven un passadís perquè transitara Sant Vicent Ferrer damunt la peanya repleta de lliris. Darrere de l'última fila de públic que contemplava el pas de la processó continuava Camilo donant-me lliçons d'anatomia femenina a través de l'espill. El col·locava en terra entre els peus d'una dona i em feia observar com s'hi reflectia la carn blanca de les cuixes embolicada en aquelles teles suaus que jo havia explorat en la còmoda de ma mare. Jo volia saber més. I en l'instant en què la imatge de Sant Vicent Ferrer enmig de grans acords de música i sons de traques i campanes es ficava en l'església, Camilo, molt seriós, em va dir:

—Si em compres un duro de caramels en la parada de la Paula, et contaré el que ton pare fa a ta mare al llit.

Manuel Vicent